

Odesílatel:
Ústředí
Jeruzalémská 964/4
110 00 Praha 1

Mgr. et Mgr. Jakub Michálek
Bořivojova 108
130 00 Praha 3
datová schránka ID: 4memzkm

Váš dopis značky/ze dne
#JMI 30672/29. 4. 2020

Naše značka
4300/120275/2020

Vyřizuje/telefon
Mgr. Petr Kratochvíl

E-mail
petr.kratochvil@cmzrb.cz

Místo/datum
Praha 19. 8. 2020

Rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o informaci

Českomoravská záruční a rozvojová banka, a.s., (dále také jen „ČMZRB“), jako povinný subjekt dle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), v souladu s § 15 odst. 1 informačního zákona ve věci žádosti o poskytnutí informace žadatele: Mgr. et Mgr. Jakub Michálek, nar. 6. 2. 1989, bytem Bořivojova 108, Praha 3, 130 00 (dále jen „žadatel“), podané dne 30. 4. 2020 prostřednictvím datové schránky povinného subjektu (čj. 4300/120275/2020, dále jen „žádost“), v níž žadatel požadoval poskytnutí následujících informací

„Zdvořile Vás žádám, abyste mi poskytl informace, kdo jsou příjemci výhody (úvěrování) v podobě státní záruky úvěrů z programu COVID 1 a COVID 2.

Zároveň si Vás dovoluji požádat o informaci, jaká byla v jednotlivých případech výše jistiny, výše zajištění, výše úroku a případně kdo úvěrované právně zastupoval“

rozhodla takto:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona se žádost žadatele ze dne 30. 4. 2020 v části „Zdvořile Vás žádám, abyste mi poskytl informace, kdo jsou příjemci výhody (úvěrování) v podobě státní záruky úvěrů z programu COVID 1 a COVID 2.“, pro COVID 1 v části „Zároveň si Vás dovoluji požádat o informaci, jaká byla v jednotlivých případech výše jistiny, výše zajištění a případně kdo úvěrované právně zastupoval“ a pro COVID 2 „Zároveň si Vás dovoluji požádat o informaci, jaká byla v jednotlivých případech výše jistiny, výše zajištění, výše úroku a případně kdo úvěrované právně zastupoval“ odmítá.

Odůvodnění

Žadatel se žádostí domáhal poskytnutí následujících informací:

1. „Zdvořile Vás žádám, abyste mi poskytl informace, kdo jsou příjemci výhody (úvěrování) v podobě státní záruky úvěrů z programu COVID 1 a COVID 2.“
2. „Zároveň si Vás dovoluji požádat o informaci, jaká byla v jednotlivých případech výše jistiny, výše zajištění, výše úroku a případně kdo úvěrované právně zastupoval.“ – pozn. pro program COVID 1
3. „Zároveň si Vás dovoluji požádat o informaci, jaká byla v jednotlivých případech výše jistiny, výše zajištění, výše úroku a případně kdo úvěrované právně zastupoval.“ – pozn. pro program COVID 2

Pozn.: povinný subjekt pro účely odůvodnění rozdělil informace požadované druhou větou žádosti (znění: „Zároveň si Vás dovoluji požádat o informaci, jaká byla v jednotlivých případech výše jistiny, výše zajištění, výše úroku a případně kdo úvěrované právně zastupoval.“) do samostatných bodů č. 2 (pro program COVID 1) a č. 3 (pro program COVID 2).

Povinný subjekt vyhověl žadateli v části dle bodu č. 2, a to jen ohledně **výše úroku** z úvěrů poskytovaných z programu COVID 1.

Povinný subjekt poskytnutí informací uvedených výše pod body č. 1, č. 2 (kromě informace o výši úroku) a č. 3 tímto rozhodnutím odmítá.

Informace požadované žadatelem, jejichž poskytnutí povinný subjekt na základě tohoto rozhodnutí odmítl, jsou **bankovním tajemstvím** ve smyslu § 38 zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o bankách“).

ČMZRB je **bankou** ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o bankách a je uvedena v seznamu měnových finančních institucí vedeném Českou národní bankou (dále jen „ČNB“).¹ Na činnost ČMZRB se v plné šíři vztahuje zákon o bankách.

Z ustanovení § 38 odst. 1 zákona o bankách vyplývá, že „[n]a všechny bankovní obchody, peněžní služby bank, včetně stavů na účtech a depozit, se vztahuje bankovní tajemství.“

Meritem požadovaných informací jsou **identifikační údaje konkrétních úvěrovaných subjektů v programu ÚVĚR COVID** (žadatelem označovaný jako „COVID 1“) a **identifikační údaje konkrétních, bankovní zárukou podpořených, subjektů v programu COVID II** (žadatelem označovaný jako „COVID 2“). Dále jsou požadovanými informacemi **identifikační údaje subjektů právně zastupujících konkrétní podpořené subjekty** (jako „podpořené subjekty“ se dále souhrnně označují konkrétní úvěrované subjekty v programu ÚVĚR COVID a konkrétní, bankovní zárukou podpořené, subjekty v programu COVID II).

Úvěr je podle § 2395 an. zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“) definována takto: „*Smlouvou o úvěru se úvěrující zavazuje, že úvěrovanému poskytne na jeho požádání a v jeho prospěch peněžní prostředky do určité částky, a úvěrovaný se zavazuje poskytnuté peněžní prostředky vrátit a zaplatit úroky.*“

Finanční (bankovní) záruka je podle § 2029 an. občanského zákoníku definována takto: „*Finanční záruka vzniká prohlášením výstavce v záruční listině, že uspokojí věřitele podle záruční listiny do výše určité peněžní částky, nesplní-li dlužník věřiteli určitý dluh, anebo splní-li se jiné podmínky určené v záruční listině. Je-li výstavcem banka, zahraniční banka nebo spořitelna a úvěrní družstvo, jedná se o bankovní záruku.*“

Poskytování úvěru i bankovní záruky patří mezi klasické a běžně prováděné bankovní obchody, které lze z teoretického hlediska dále klasifikovat pod finančně úvěrové obchody či závazkové úvěry a záruky. Bankovním obchodem je třeba rozumět „všechna právní jednání, jimiž banky podporují výrobu, oběh a rozdělení hospodářských statků.“² Z právě uvedeného je tak zřejmé, že na informace o poskytování úvěru i bankovní záruky se vztahuje bankovní tajemství ve smyslu § 38 odst. 1 zákona o bankách, které je povinný subjekt jako banka **povinen chránit**. Vztah banky a klienta je vztahem postaveným na důvěrnosti, přičemž důvěrnost (a s ní spojenou povinnost mlčenlivosti) lze považovat za obecný znak bankovních služeb.³

Podle odborné literatury bankovní tajemství ve smyslu § 38 odst. 1 zákona o bankách „*představuje určitou veřejnoprávní reflexi charakteru obligačních vztahů při poskytování bankovních služeb. Jeho význam nespočívá tedy ani tak v tom, že by jím byl institut bankovního tajemství založen, ale spíše v jeho uznání coby relevantní skutečnosti z hlediska veřejnoprávní regulace. Veřejné právo se k soukromoprávním institutům ochrany informací staví obvykle negativně. Bankovní tajemství však stále do jisté míry respektuje s tím, že jasně vymezuje uzavřený okruh případů, kdy jej nelze vůči veřejné moci namítat (a contrario v ostatních případech tak možné je).*“⁴

Bankovní tajemství je institut, který v soukromoprávní i veřejnoprávní rovině ukládá bance povinnost nesdělovat třetím osobám informace o vztahu mezi bankou a klientem banky. Zákon o bankách upravuje vedle bankovního tajemství i právní institut povinnosti mlčenlivosti. Zatímco bankovní tajemství v podstatě zakotvuje povinnost banky držet vymezené informace v tajnosti, povinnost mlčenlivosti přikazuje stanoveným osobám (kterými jsou pracovníci banky, členové statutárního orgánu banky, členové správní rady banky a členové dozorčí rady banky) o těchto (a ještě dalších) informacích mlčet - zachovávat mlčenlivost ve vztahu

¹ Seznam měnových finančních institucí vedený ČNB je dostupný online zde https://www.cnb.cz/cs/statistika/menova_bankovni_stat/seznamy-instituci-pro-potreby-menove-a-financi-statistiky/seznam-mfi/

² Srov. Barák, J. a kol. Zákon o bankách. Komentář a předpisy související. Praha: Linde Praha, a. s., 2003, s. 197.

³ Dominik, R. Nástin československého práva bankovního a burzovního. Brno: Nákladem čs. akademického spolku „Právník“ v Brně, 1929, s. 9.

⁴ (SMUTNÝ, Aleš, PIHERA, Vlastimil, CUNÍK, Tomáš. § 38 [Bankovní tajemství]. In: SMUTNÝ, Aleš, PIHERA, Vlastimil, ŠYKORA, Pavel, CUNÍK, Tomáš. Zákon o bankách. 2. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2019, s. 740).

k bankovním obchodům mezi bankou a klientem banky. Mezi takové informace nepochybně patří i informace o identitě klienta a subjektu, který ho při jednání s bankou právně zastupuje.

Přestože právní instituty bankovního tajemství a povinnosti mlčenlivosti, jak je obsahuje zákon o bankách, jsou určeny a slouží k ochraně téhož právním řádem aprobovaného objektu – důvěrnosti vztahu klienta a banky, **jde o instituty samostatné.** Pokud tedy ustanovení § 19 informačního zákona stanovuje, že: „*Umožnění přístupu k informacím nebo poskytnutí informací za podmínek a způsobem stanoveným tímto zákonem není porušení povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními zákony*“, pak **ani v případě, že by měl na mysli i povinnost mlčenlivosti dle zákona o bankách** (v demonstrativním výčtu zvláštních zákonů však u § 19 informačního zákona uveden v poznámce není), **by z toho nebylo možné bez dalšího usuzovat, že se tím prolamuje ochrana bankovního tajemství na straně povinného subjektu. Námitka poukazující na ustanovení § 19 informačního zákona je tedy proto sama o sobě bezpředmětná.**

Ostatně skutečnost, že údaje o osobách, se kterými provádí bankovní obchody, jsou chráněny bankovním tajemstvím, vyplývá explicitně z § 37 odst. 2 zákona o bankách, který stanoví, že: „*Banky a pobočky zahraničních bank jsou povinny pro účely bankovních obchodů zjišťovat a zpracovávat údaje o osobách včetně rodného čísla, pokud bylo přiděleno, vyjma citlivých údajů o fyzických osobách, potřebné k tomu, aby bylo možné bankovní obchod uskutečnit bez nepřiměřených právních a věcných rizik pro banku. Údaje musí být přiměřené právním a věcným rizikům bankovního obchodu se subjektem údajů a relevantní pro posouzení těchto rizik. Na takto získané a zpracovávané údaje se vztahují ustanovení o bankovním tajemství (§ 38).*“

Povinný subjekt dále zdůrazňuje, že porušení bankovního tajemství má, vedle vzniku civilní odpovědnosti, následky i v rovině veřejného práva, když porušení povinností dle § 37 odst. 2 zákona o bankách je přestupkem podle § 36e odst. 5 písm. b), za který lze bance uložit pokutu až 50.000.000 Kč. Z uvedeného vyplývá, že porušit bankovní tajemství banka nesmí, a to pod pohrůzkou velmi vysoké pokuty.

Povinný subjekt je proto přesvědčen, že **žádost o poskytnutí informací, které podléhají ochraně jako bankovní tajemství, neopravňuje banku k prolomení bankovního tajemství, neboť nic takového nevyplyvá ze žádného ustanovení platného právního řádu ČR.** Je-li pak informace o identifikaci konkrétních podpořených subjektů chráněna jako bankovní tajemství, jak je povinný subjekt přesvědčen a jak odůvodňuje v tomto rozhodnutí, je zcela nerozhodné, zda je dotčený podpořený subjekt osobou právnickou nebo fyzickou, protože bankovní tajemství dopadá na údaje jak o právnických tak fyzických osob. Stejně zásady je třeba uplatnit i na informace o identifikaci subjektů právně zastupujících konkrétní podpořené subjekty.

Povinný subjekt si v rámci rozhodování o žádosti posoudil i vztah ochrany bankovního tajemství dle zákona o bankách a povinnosti poskytovat informace dle informačního zákona. Informační zákon sice neupravuje explicitně bankovní tajemství jako důvod k odepření informace (na rozdíl od obchodního tajemství), nicméně je tomu tak proto, že v době přijímání informačního zákona nebylo možné, aby došlo ke kolizi práva na informace a bankovního tajemství. Komerční banky nejsou a nebyly povinným subjektem dle informačního zákona a ČMZRB s ČNB jimi v době přijetí informačního zákona také nebyly.

Povinný subjekt se proto zabýval vztahem zákona o bankách a informačního zákona a dospěl k závěru, že na zákon o bankách je nutno hledět ve vztahu k informačnímu zákonu jako na **zákon speciální**, který má přednost před zákonem obecným, kterým v dané situaci je informační zákon. Vztah speciality k informačnímu zákonu je zcela zřejmý i z úpravy bankovního tajemství v případě ČNB. Pokud by tento vztah speciality neexistoval, bankovní tajemství, tak jak jej definuje zákon č. 6/1993 Sb., o České národní bance, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ČNB“), by zcela ztrácelo smysl. Podle § 49 zákona o ČNB platí, že „*[n]a všechny bankovní operace České národní banky včetně stavů na účtech, které vede, se vztahuje bankovní tajemství.*“ Pokud by zákon o bankách a zákon o ČNB nebyly ve vztahu k informačnímu zákonu zákony speciálními, došlo by k absurdní situaci, že informace o stavu na účtech ČNB by bylo jednoduché zjistit podáním (neodůvodněné) žádosti podle informačního zákona. Bankovní tajemství zakotvené v § 49 zákona o ČNB by tak postrádalo význam, jen proto, že informační zákon neobsahuje explicitní ustanovení o ochraně bankovního tajemství jako důvodu pro odepření poskytnutí informací. Takový úmysl zákonodárce zcela jistě neměl. Povinný subjekt je v obdobné situaci, když na něj dopadá zákon o bankách, který upravuje bankovní tajemství a který je nutné považovat vůči informačnímu zákonu za *lex specialis*.

Tento závěr je potvrzován i rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2016, č. j. 6 A 84/2012-43 (uveřejněn ve sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3446/2016), v němž sice soud rozhodnutí Bankovní rady ČNB a rozhodnutí ČNB zrušil, ale učinil tak z důvodu nepřezkoumatelnosti, neboť správní orgány dle soudu řádně neodůvodnily, proč požadované informace byly odmítnuty jako celek, a dovodil, že nelze postupovat extenzivně a žádost o informace odmítnout jako celek tehdy, kdy pouze část takto poskytované informace obsahuje bankovní tajemství. Otázku speciality právních úprav bankovního tajemství však soud potvrdil a odmítnutí poskytnutí informací, které obsahují bankovní tajemství, soud sám nastínil, když uvedl, že „*pokud je v podkladových materiálech obsažena taková informace, která obsahuje údaje o konkrétní*

bankovní operaci, včetně stavu na účtech, která je předmětem bankovního tajemství podle § 49 zákona o ČNB, pak tuto část informace je možné oddělit od ostatních informací, které mohou být v těchto podkladových materiálech obsaženy. **Namísto pak by při tomto postupu a při této argumentaci bylo, aby žádost byla odmítnuta v části, kde se takové informace vyskytují; ostatní části takové informace však takovou povahu mít nemusí a není zákonný důvod takovou žádost jako celek odmítnout.**

Ochrana bankovního tajemství není absolutní, v § 38 (zejména pak odst. 3) zákona o bankách je taxativně vymezeno, jakým subjektům, v jakých situacích a za jakých podmínek banka informace chráněné bankovním tajemstvím poskytne. Žadatel mezi takovými subjekty není.

Žádný jiný právní předpis bankovní tajemství, které má povinný subjekt povinnost chránit, neprolamuje.

Protože žadatel v žádosti uváděl termín „státní záruka“ a povinnému subjektu je známo, že se žadatel aktivně podílel na konečné podobě zákona č. 228/2020 Sb., o poskytnutí státní záruky České republiky na zajištění dluhů Českomoravské záruční a rozvojové banky, a. s., vyplývajících z ručení za dluhy z úvěrů v souvislosti se zmírněním negativních dopadů způsobených virem SARS CoV-2 (dále jen „zákon o poskytnutí státní záruky“), povinný subjekt považuje za vhodné zdůraznit, že zákon o poskytnutí státní záruky se vztahuje výhradně k programu COVID III. Zákon o poskytnutí státní záruky se nevztahuje k programu ÚVĚR COVID ani k programu COVID II a je pro posouzení žádosti žadatele nerozhodný.

Ani tento zákon však povinnost povinného subjektu chránit v žádosti požadované informace nijak neomezuje, neruší ani jinak neprolamuje, neboť se na ně jednak věcně nevztahuje a navíc nedopadá na bankovní tajemství ČMZRB. Zákon o poskytnutí státní záruky totiž prolamuje bankovní tajemství jen tím způsobem, že podle § 4 ukládá komerčním bankám, zahraničním bankám vykonávajícím činnost na území ČR prostřednictvím pobočky, spořitelním a úvěrovým družstvům zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup údaje o úvěrovaném, který čerpá úvěr, výši úvěru a výši ručení poskytnutého bankou, a to v rozsahu údajů podle § 4 odst. 2 zákona o poskytnutí státní záruky. Povinný subjekt však zdůrazňuje, že tato povinnost se nevztahuje na ČMZRB, nýbrž pouze na komerční banky. Tento závěr plyne především z jazykového a logického právního výkladu ustanovení § 4 odst. 1 zákona o poskytnutí státní záruky, podle něhož:

„Banka způsobem umožňujícím dálkový přístup zveřejní údaje o úvěrovaném, který čerpá úvěr podle § 1 odst. 1, výši úvěru a výši ručení poskytnutého bankou

a) do 15 dnů od jeho poskytnutí, byl-li poskytnut po dni nabytí účinnosti tohoto zákona,

b) do 30 dnů od nabytí účinnosti tohoto zákona, byl-li poskytnut před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“

„Banka“ je jazyková zkratka zavedená v ustanovení § 1 odst. 1 zákona o poskytnutí státní záruky, který zní: „Ke zmírnění negativních dopadů způsobených virem SARS CoV-2 poskytuje Česká republika státní záruku za dluhy Českomoravské záruční a rozvojové banky, a.s., které vyplývají z ručení za dluhy z úvěrů poskytnutých bankami, zahraničními bankami vykonávajícími činnost na území České republiky prostřednictvím pobočky nebo spořitelními a úvěrními družstvy **(dále jen „banka“)**.“

Jediným možným výkladem daného ustanovení je, že pod jazykovou zkratkou „banka“ jsou podřazené pouze úvěrující banky, zahraniční banky vykonávající činnost na území ČR prostřednictvím pobočky, spořitelní a úvěrová družstva, nikoliv však ČMZRB.

Pro tento závěr svědčí i skutečnost, že zákon vedle zavedené zkratky „banka“ dále používá samostatné a pod pojem „banka“ nepodřaditelné označení „Českomoravská záruční a rozvojová banka, a.s.“ (návěti § 3 a § 3 písm. d) zákona o poskytnutí státní záruky).

Povinný subjekt dodává, že § 4 byl do zákona o poskytnutí státní záruky vložen jako poslanecký návrh, a proto není k dispozici důvodová zpráva, která by úmysl zákonodárce blíže objasňovala. Při nejasném úmyslu zákonodárce (ale i se zřejmým úmyslem) je však nutné při aplikaci práva dát přednost standardním interpretačním metodám práva jako je jazykový a logický výklad, to vše s přihlédnutím k předpokladu racionality zákonodárce. Ze všech výše uvedených skutečností vyplývá jednoznačný závěr, že povinnost k uveřejnění ve smyslu § 4 zákona o poskytnutí státní záruky prolamující bankovní tajemství se vztahuje pouze na „banky“ ve smyslu banky, zahraniční banky vykonávající činnost na území ČR prostřednictvím pobočky, spořitelní a úvěrová družstva, nikoliv (podle § 4 a contrario) na ČMZRB.

Pro úplnost ještě povinný subjekt doplňuje, že je nepřipustné překonat skutečnost, že zákon o poskytnutí státní záruky nijak neprolamuje ochranu bankovního tajemství na straně povinného subjektu, výkladem či analogií. Takovýto postup by byl v rozporu se základním ústavním principem vyjádřeným v čl. 4 Listiny základních práv a svobod, tedy že povinnost lze ukládat toliko na základě zákona.

Povinný subjekt považuje za důležité uvést, že program ÚVĚR COVID je programem úvěrovým, tedy povinný subjekt jako banka příjemcem podpory z tohoto programu poskytuje podporu ve formě bezúročného úvěru a nikoli tedy „v podobě státní záruky“. V záručním programu COVID II je podpora poskytována ve formě bankovní záruky za úvěr a finančního příspěvku na úhradu úroků z tohoto (zaručovaného) úvěru, tudíž ani v tomto

případě se nejedná o podporu „v podobě státní záruky“. Povinný subjekt měl ovšem žádost přes tento její hendikep za srozumitelnou a byl s to určit, jakých informací se žadatel domáhá.

Dále lze doplnit, že program ÚVĚR COVID i program COVID II je poskytován v režimu veřejné podpory de minimis, který byl zvolen především (avšak nejen) z důvodu možnosti poskytovat úvěry jako bezúročné a bankovní záruky jako bezplatné. Pojem veřejná podpora je chápán široce, není podstatné, zda podporu dává např. stát, kraj nebo státní fond, zda jde o podporu např. z rozpočtu státu nebo evropských fondů, a ani forma podpory (např. přímá dotace, zvýhodněný úvěr). Veřejná podpora je povolena evropským právem v limitech (částkách), ve kterých má jen omezený dopad na hospodářskou soutěž a přeshraniční obchod. Sledování poskytnuté veřejné podpory v režimu de minimis je jednou z podmínek povolení této podpory. Za tímto účelem zřídila Evropská unie registr de minimis, v němž musí být evidována každá veřejná podpora poskytnutá v tomto režimu. V ČR je registrem de minimis Centrální registr podpor malého rozsahu, který společně spravují Ministerstvo zemědělství a Úřad pro ochranu hospodářské soutěže a který je umístěn na portálu eAGRI (www.eagri.cz). V tomto registru je možné vyhledat výši podpory de minimis čerpané konkrétním příjemcem. Registr přitom eviduje jak osoby právnické, tak osoby fyzické.

Požadovaných informací se žadatel může domoci i jinou, veřejně dostupnou cestou, aniž by docházelo k nepřípustnému prolomení ochrany bankovního tajemství. V této souvislosti musí povinný subjekt upozornit, že ani skutečnost, že informace jsou (nebo mohou být) veřejně dostupné, neopravňuje banku k prolomení ochrany bankovního tajemství poskytnutím informací na základě žádosti. Ochrana bankovního tajemství se od ochrany obchodního tajemství ve smyslu § 504 občanského zákoníku liší mj. v tom, že není relevantní, zda daná informace podléhající bankovnímu tajemství je veřejně známa. Zatímco informace, která je veřejně známá či dostupná, nemůže být chráněna jako obchodní tajemství, musí být nadále chráněna jako bankovní tajemství, pokud na tuto informaci bankovní tajemství dopadá. Ochrana bankovního tajemství je natolik striktní, že banka je povinna jej zachovávat, třebaže předmětnou informaci vyzradil sám klient, a to za předpokladu, že klient bance neudělil souhlas s poskytnutím této informace o něm. Povinný subjekt dodává, že se v tomto rozhodnutí nedovolává ochrany svého obchodního tajemství.

Pokud jde o žadatelem namítané **ustanovení § 8b informačního zákona, z účelu a smyslu tohoto ustanovení vyplývá, že jednoznačně prolomuje pouze ochranu osobních údajů**, které by jinak povinný subjekt s ohledem na platné právní předpisy nemohl poskytnout. Přestože nejsou splněny ani další podmínky hypotézy právní normy vyjádřené v tomto ustanovení informačního zákona, povinný subjekt za zcela zásadní považuje, že ustanovení § 8b informačního zákona neprolomuje a nemůže prolamovat ochranu bankovního tajemství. Tato námitka žadatele je tedy zcela bezpředmětná. Nadto je nutno upozornit na skutečnost, že přestože se žadatel na ustanovení § 8b informačního zákona odvolává, v žádosti požaduje nepochybně i informace o osobách, na které se ustanovení § 8b informačního zákona jednoznačně nevztahuje.

Výše uvedené obstojí i v kontextu § 12 informačního zákona, neboť bankovní tajemství se na identifikaci podpořených subjektů (i ostatní požadované informace) vztahuje stále, proto **důvod k odepření trvá**. Rovněž co do rozsahu postupoval povinný subjekt v souladu s § 12 informačního zákona, když žadateli poskytl informaci, jejíž poskytnutí nepředstavuje porušení bankovního tajemství.

Ze všech výše uvedených důvodů povinný subjekt rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení o opravném prostředku

Proti tomuto rozhodnutí lze dle § 16 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 83 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, podat odvolání. Odvolací lhůta činí 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Odvolání se podává k Úřadu pro ochranu osobních údajů prostřednictvím Českomoravské záruční a rozvojové banky, a.s.

Českomoravská záruční a rozvojová banka, a.s.

v z. Mgr. Ing. Karel Schuh
Mgr. Petr Kratochvíl
ředitel odboru právního a compliance